

Они нису напустили своје крајеве и свој народ ни када је било најтеже. Држава је нестала, а они су остали. "Ви идите, ја нећу", то је фактички рекао сваки од њих. Чудесне речи пројавиће се, 1999, код несветих а светих на Косову.

Не може човек у ове дане да не обрати пажњу на хајку која већ недељама траје против патријарха српског и његове мисије... и којекакве коментаре везане за одлуке које долазе из Патријаршије. Изгледа да је последњим говорима и поступцима ударио у само осиње гнездо Друге Србије и начео суштину њиховог Вјерују.

Неповерење, иронија, јед, па чак и нека врста презира, који се попут некакве токсичне реке интензивно шире Београдом последњих година, сада се усмеравају и према наследнику трона Светог Саве, последњем који се жилаво бори да међу нама завлада мир и јединство (на чије позивање врло често реагујемо као на клетву, као демон попрскан богојављенском водицом).

У исто време, задесило се да читам и "Споменицу православних свештеника 1941-1945", урађену, истина уз много мањкавости, али у готово немогућим околностима усред комунистичке Југославије, 1960. године. И налазим на избледела или чак потпуно заборављена имена.

Дуг списак мученика

Илија Ајдуковић био је свештеник у Средњој Гори у Лици, носилац ордена Светог Саве и истовремено бански већник. Усташе су га у јуну 1941. после два дана мучења (мислим да ни најболеснија машта не може да замисли шта је све стало у та два дана) убиле крај Вагана...

Ђорђе Богић (данас празнован као новомученик Ђорђе Нашички), свештеник у Нашицама у Славонији, кога су усташе исто тако у јуну 1941. везале за једно дрво, па га уз ужасно пировање које је трајало сатима ритуално искасапили...

